

**UCHWAŁA NR XLVIII/917/17
RADY MIASTA KATOWICE**

z dnia 26 października 2017 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi Pani G
M-S**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2017 r., poz. 1875) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.)

**Rada Miasta Katowice
uchwała:**

- § 1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę Pani G M S z dnia 14 września 2017 roku na uchwałę nr XXX/589/16 Rady Miasta Katowice z dnia 14 września 2016 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2016 r., poz. 4755).
- § 2. Faktyczne i prawne argumenty odpowiedzi na skargę zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.
- § 3. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.
- § 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miasta
Katowice

Krystyna Siejna

Uzasadnienie

Pismem z dnia 14 września 2017 r. skierowanym do organu skarżący złożył skargę na uchwałę Rady Miasta Katowice nr XXX/589/16 z dnia 14 września 2016 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice.

Skarżący wnosił o stwierdzenie wydania z naruszeniem prawa uchwały nr XXX/589/16 Rady Miasta Katowice z dnia 14 września 2016 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice w części obejmującej § 4 ust. 2 oraz § 6 załącznika nr 2 do ww. uchwały.

Odpowiadając na skargę, organ wnosi o jej odrzucenie, ewentualnie – na wypadek, gdyby to odrzucenie nie miało miejsca – o jej oddalenie.

Argumentując powyższe wskazać należy, że zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r. poz. 935) przepisy art. 52 i art. 53 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz przepisy ustaw zmienianych w art. 2, art. 6, art. 7 i art. 11, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do aktów i czynności organów administracji publicznej dokonanych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ustawa ta weszła w życie z dniem 1 czerwca 2017 r. Przepis art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w zakresie w jakim zrezygnowano z obowiązku wezwania do usunięcia naruszenia przed złożeniem skargi do sądu administracyjnego został zmieniony przez art. 2 wyżej wskazanej ustawy zmieniającej.

Jak wynika z powyższego wobec faktu, iż skarżona uchwała podjęta została w dniu 14 września 2016 r. i weszła w życie w dniu 7 października 2016 r. zastosowanie do niej ma art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w brzmieniu sprzed wejścia w życie wyżej cyt. zmiany, zgodnie z którym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.

Z powyższego przepisu wynika, że skarga na przedmiotową uchwałę mogła być złożona po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia. Skarga, o której mowa w art. 101 ustawy samorządowej, wniesiona do sądu administracyjnego z pominięciem warunku uprzedniego "bezskutecznego wezwania do usunięcia naruszenia" jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu (postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 25 maja 1992 r., SA/Wr 545/92, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 lutego 2007 r., II OSK 414/06).

W niniejszej sprawie skarga została złożona bez uprzedniego wezwania do usunięcia naruszenia, co jest podstawą do jej odrzucenia.

Idąc dalej wskazać należy, że merytoryczna ocena zasadności skargi wniesionej na podstawie art. 101 ust. 1 ww. ustawy o samorządzie gminnym nie jest możliwa, jeśli skarżący nie mają legitymacji procesowej do wniesienia skargi. Skarga wnoszona na podstawie art. 101 ust. 1 tej ustawy nie jest rodzajem skargi powszechnej, służącej każdemu, kto zarzuca naruszenie porządku prawnego. Środek ten jest bowiem nakierowany na ochronę praw podmiotowych.

Nawet sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli taka uchwała nie narusza chronionego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego. Skargę na uchwałę organu gminy może wnieść tylko podmiot, który zgodnie z normą prawa materialnego ma interes prawny lub uprawnienie. Istotą interesu prawnego jest związek z konkretną normą prawa materialnego, którą można wskazać jako jego podstawę i z której można wywodzić swoje uprawnienia. Przy czym interes prawny winien być aktualny, obiektywnie istniejący w dacie wejścia w życie zaskarżonego aktu, bądź najpóźniej w dacie złożenia skargi. Nie może to być tylko interes przewidywany w przyszłości, hipotetyczny. Naruszenie interesu prawnego konkretnego podmiotu nie może polegać na tym, że uchwała mogłaby stwarzać zagrożenie wystąpienia naruszenia w przyszłości. Interes prawny powinien być indywidualny, własny, skonkretyzowany. Musi on wynikać ze ściśle określonego przepisu prawa oraz odnosić się wprost do podmiotu kwestionującego zaskarżony akt. Interes prawny, którego istnienie warunkuje przyznanie legitymacji skargowej na podstawie art. 101 ust. 1 ww. ustawy o samorządzie gminnym, powinien bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej podmiotu wnoszącego skargę, a więc skarżącemu powinno przysługiwać konkretne prawo podmiotowe o charakterze prywatnoprawnym, bądź publicznoprawnym wynikające z przepisów prawa materialnego, które najpóźniej w dacie wniesienia skargi zostało naruszone zaskarżonym aktem.

Skarżący wnosząc skargę musi wykazać, że zaskarżona uchwała (zarządzenie) naruszając prawo jednocześnie negatywnie wpływa na jego sytuację prawną, np. pozbawia go pewnych uprawnień, czy też uniemożliwia ich realizację. Brak bezpośredniego wpływu uchwały (zarządzenia) na sferę prawną określonego podmiotu nie pozwala na przyznanie mu legitymacji procesowej (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 października 2013 r., I OSK 1209/13). Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim w wyroku z dnia 6 września 2017 r. o sygn. akt II SA/Go 461/17 stwierdza, iż: „szczególną cechą interesu prawnego w prawie administracyjnym i w postępowaniu administracyjnym jest bezpośredniość związku pomiędzy sytuacją danego podmiotu, a normą prawa materialnego, z którego wywodzi on swój interes prawny. Przy czym, ten interes prawny musi być "własny", czyli nie można go wywodzić z sytuacji prawnej innego podmiotu, zatem legitymacja procesowa wynikająca z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym ma charakter szczególny. Wymaga nie tylko wskazania przez wnoszącego skargę normy prawa materialnego, kształtującego jego sytuację prawną, ale nadto wykazania, iż zaskarżony akt oddziałuje na posiadany przez skarżącego interes prawny, który w ten sposób zostaje naruszony. Skarga stanowi środek ochrony realnego, własnego interesu prawnego i realnych, własnych uprawnień przed rzeczywistym, nielegalnym wkroczeniem w te interesy i uprawnienia przez organ wydający akt z zakresu administracji publicznej - i do wniesienia takiej skargi nie legitymuje jedynie stan zagrożenia naruszeniem, ani też sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały”.

Oceniając legitymację procesową skarżącego w kontekście przytoczonych wyżej rozważań dotyczących kryterium interesu prawnego, o którym stanowi art. 101 ust. 1 ww. ustawy o samorządzie gminnym, uznać, że skarżący nie wykazał związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą a naruszeniem jego indywidualnej sytuacji prawnej. Wobec faktu, że skarżący nie wykazał, że jego interes prawny znajduje ochronę w aktualnie funkcjonującym porządku prawnym, i że został naruszony kwestionowaną uchwałą, a brak takiej ochrony przesądza o braku legitymacji procesowej skarżącego, uznać należy, że zaistniała podstawa do odrzucenia skargi.

Trzeba jednak podkreślić, że gdyby skarga nie została z jakichkolwiek przyczyn odrzucona, powinna ona być oddalona, ponieważ, w ocenie organu, nie zasługuje ona na uwzględnienie.

Uzasadniając powyższe, w pierwszej kolejności należy wskazać, że numer rejestracyjny pojazdu nie stanowi danych osobowych. Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o ochronie danych osobowych (dalej „u.o.d.o.”) za dane osobowe w rozumieniu ustawy uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej. Przepis ust. 2 niniejszego artykułu wskazuje ponadto, że osobą możliwą do zidentyfikowania jest osoba, której tożsamość można określić bezpośrednio lub pośrednio, w szczególności przez powołanie się na numer identyfikacyjny albo jeden lub kilka specyficznych czynników określających jej cechy fizyczne, fizjologiczne, umysłowe, ekonomiczne, kulturowe lub społeczne. Jednocześnie ust. 3 niniejszego przepisu stanowi, że informacji nie uważa się za umożliwiającą określenie tożsamości osoby, jeżeli wymagałoby to nadmiernych kosztów, czasu lub działań.

Przytoczony wyżej przepis w rozpatrywanej sprawie ma podstawowe znaczenie. Przede wszystkim wskazać należy, że powołane w skardze orzecznictwo wskazuje, że numer rejestracyjny może prowadzić do identyfikacji osoby, zaś pominięto orzecznictwo, w którym stwierdzono, że numer rejestracyjny nie stanowi danych osobowych. W wyroku WSA w Krakowie z dnia 20 marca 2014 r. (sygn. akt II SA/Kr 127/14) jednoznacznie wyjaśniono, że z reguły nie mają statusu danych osobowych informacje odnoszone np. do numerów rejestracyjnych samochodów. Zgodnie z powyższym wyrokiem nie zasługują na kwalifikację do kategorii danych osobowych te informacje, których powiązanie z oznaczoną osobą nie jest łatwo osiągalne i wymaga nakładów nadzwyczajnych. W związku z powyższym uznać należy, że w sytuacji pozostawienia pojazdu w strefie płatnego parkowania samo wpisanie numeru rejestracyjnego w parkomacie celem uiszczenia opłaty za konkretny postój konkretnego pojazdu w strefie nie powoduje, iż taka informacja powinna zostać zaliczona do kategorii danych osobowych.

W tym miejscu należy wskazać na szereg okoliczności, które potwierdzają, że powiązanie numeru rejestracyjnego z oznaczoną osobą nie jest łatwo osiągalne dla podmiotu zarządzającego strefą płatnego parkowania i wymaga nakładów nadzwyczajnych. Należy podnieść, iż zarządca drogi bez wystąpienia do Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców nie ma możliwości powiązania numeru rejestracyjnego z jakąkolwiek osobą. Z kolei podstawa do wystąpienia o dane osobowe występuje jedynie w sytuacji, w której dany postój nie zostanie opłacony w przepisany termin wymaganej kwotą, a zatem w sytuacji, w której z mocy prawa zostanie naliczona opłata dodatkowa za nieuiszczenie opłaty za postój w strefie płatnego parkowania miasta Katowice.

Powoduje to konieczność podjęcia procedur wskazanej w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, tj. wysłanie upomnienia, a następnie tytułu wykonawczego do zobowiązanego do uiszczenia opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłaty za postój.

Dodatkowo zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych zarządca drogi zobowiązany jest do ustalenia korzystającego z pojazdu parkującego w strefie płatnego parkowania i to rzeczywisty użytkownik pojazdu jest osobą zobowiązaną do uiszczenia opłaty za postój. Co prawda organ egzekucyjny ma prawo domniemywać, że korzystającym z dróg publicznych był właściciel samochodu, jednakże ten ostatni może dochodzić swych racji, podnosząc w toku postępowania egzekucyjnego zarzut na podstawie art. 33 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. W konsekwencji do obalenia powyższego domniemania faktycznego konieczne jest wykazanie, kto konkretnie kierował pojazdem w określonym dniu i czasie (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 7 lipca 2017 r., sygn. akt I SA/Lu 434/17). Mając na uwadze powyższe nie sposób uznać, że numer rejestracyjny może prowadzić do identyfikacji osoby zobowiązanej do uiszczenia opłaty za postój, gdyż osobą tą niekoniecznie musi być właściciel pojazdu. Powyższe uzasadnia stwierdzenie, iż identyfikacja osoby zobowiązanej (powiązanie numeru rejestracyjnego z oznaczoną osobą) nie jest łatwo osiągalna dla podmiotu zarządzającego strefą płatnego parkowania.

Kolejno, z daleko posuniętej ostrożności, w przypadku uznania, iż w niniejszej sytuacji numer rejestracyjny stanowi dane osobowe w rozumieniu u.o.d.o., podnieść należy, iż ich przetwarzanie w ramach obowiązującego systemu pobierania opłat za postoje pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania miasta Katowice, jest niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Na powyższą przesłankę uprawniającą do przetwarzania danych osobowych wskazuje przepis art. 23 ust. 1 pkt 2 u.o.d.o., który stanowi, że: „przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa”. W szczególności wskazać należy, że wpisanie numeru rejestracyjnego w parkomacie, celem uiszczenia opłaty za konkretny postój konkretnego pojazdu jest niezbędne do prawidłowego wniesienia opłaty, z uwagi na obowiązujący w ramach katowickiej strefy płatnego parkowania przepis § 6 ust. 1 Regulaminu poboru opłat w strefie płatnego parkowania miasta Katowice stanowiącego załącznik nr 2 do skarżonej uchwały, zgodnie z którym: „korzystający z pojazdu realizującego postój w SPP zobowiązany jest do uiszczenia opłaty niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 14 dni od daty postoju pojazdu”. Kolejno istotnym jest, że zgodnie ze skarżoną uchwałą w strefie płatnego parkowania miasta Katowice stosowany jest mieszany systemu poboru opłat za postoje. Stanowi to zasadniczą różnicę organizacyjnoprawną w stosunku do funkcjonujących w innych miastach Polski systemów poboru opłat (m.in. Warszawy, Krakowa, Poznania, itd.). W tutejszej strefie zgodnie z przepisem § 1 ust. 1 powołanego Regulaminu stanowiącego załącznik nr 2 do skarżonej uchwały istnieje możliwość uiszczenia opłaty za postój poprzez: wykupienie za gotówkę biletu parkingowego od Sprzedawców biletów parkingowych Miejskiego Zarządu Ulic i Mostów w Katowicach (MZUiM), wniesienie opłaty gotówką do kasy MZUiM lub przelewem na rachunek bankowy MZUiM, wniesienie opłaty abonamentowej gotówką do kasy MZUiM lub przelewem na rachunek bankowy MZUiM za korzystanie z czasowego lub całodobowego zastrzeżonego stanowiska postojowego (koperty) oraz za „kartę mieszkańca” i „kartę parkingową” dla przedsiębiorców, a także poprzez wniesienie opłaty gotówką lub przy pomocy Śląskiej Karty Usług Publicznych (ŚKUP) w automatach do poboru opłat za postój pojazdów (parkomatach). W związku z powyższym stwierdzić należy, że w przeciwieństwie do innych miast Polski, w strefie płatnego parkowania miasta Katowice nie istnieje obowiązek uiszczenia opłaty za postój niezwłocznie z chwilą zaparkowania, z góry za cały deklarowany czas postoju. Dlatego też za uzasadnione należy uznać zindywidualizowane i odnoszące się do obowiązującego w Strefie Płatnego Parkowania miasta Katowice (SPP) systemu uiszczania opłat za postoje rozumienie przesłanki niezbędności dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa, która to przesłanka daje podstawę do przetwarzania danych osobowych w związku istniejącym z mocy prawa obowiązkiem uiszczenia opłaty za postój pojazdu samochodowego w strefie płatnego parkowania.

W tym miejscu należy wskazać, wbrew zarzutom skargi, że podstawa prawna do przetwarzania danych osobowych istnieje i należy upatrywać jej w przepisach art. 23 ust. 1 pkt 2 u.o.d.o. w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 1, 13b ust. 1, 13b ust. 3, 13b ust. 4 pkt 3, a także przepisem art. 13b ust. 7 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, który nakłada na odpowiednie organy (tj. zarząd dróg lub zarządcę drogi) obowiązek pobierania opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania.

Jednocześnie wskazać należy na ugruntowany w orzecznictwie pogląd, iż uprawnienie do przetwarzania danych osobowych nie musi być wyrażone wprost, a wynikać może także pośrednio z obowiązków nałożonych przepisami prawa. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 czerwca 2017 r. o sygn. akt II SA/Wa 1991/16 wskazał, że jeżeli przepis prawa nie mówi wprost o przetwarzaniu danych, ale przyznaje podmiotowi uprawnienie, do którego realizacji niezbędne jest przetwarzanie danych, to podmiot ten ma prawo przetwarzać dane na analizowanej podstawie.

Jednocześnie wskazać należy, iż nieuprawnione jest twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym uchwała nr XXX/589/16 Rady Miasta Katowice z dnia 14 września 2016 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice miałyby naruszać art. 51 ust 1 i 2 Konstytucji poprzez zobowiązanie w uchwale do podania danych osobowych w postaci numeru rejestracyjnego parkującego pojazdu, stwierdzające jednocześnie, że zobowiązanie do ujawniania takich informacji może wynikać tylko z ustawy. Przepisy te nie powinny znajdować zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż przepis art. 51 ust. 1 Konstytucji stanowi, że nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby natomiast z powyższych wywodów jasno wynika, że obowiązek uiszczenia opłaty za postój pojazdu samochodowego w strefie płatnego parkowania miasta Katowice jest obowiązkiem, który powstaje z mocy prawa, a który to obowiązek obciąża korzystającego ze strefy płatnego parkowania i wynika z ustawy.

Idąc dalej, wskazać należy, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 24 maja 2017 r. o sygn. akt II SA/Sz 291/17 wskazuje, że: „proporcjonalne działanie organów państwa wyrażać się powinno w stosowaniu odpowiednich środków dla osiągnięcia zamierzonego celu, przy czym w przypadku wyboru pomiędzy środkami o różnej sile oddziaływania należy stosować w pierwszej kolejności te które są najmniej dotkliwe dla strony. Inaczej mówiąc w przypadku wyboru pomiędzy różnymi środkami organ winien brać pod uwagę czy zastosowany środek rzeczywiście jest odpowiedni do osiągnięcia określonego celu oraz czy nie jest możliwe osiągnięcie tego celu w mniej restryktywny sposób”. Należy w związku z powyższym stwierdzić, że ustanowiony obowiązek wpisywania numeru rejestracyjnego w parkomacie w celu uiszczenia opłaty za postój w strefie płatnego parkowania miasta Katowice ma charakter proporcjonalnego działania w celu osiągnięcia zamierzonego celu, jakim jest pobieranie opłat za postój w SPP. Jak już wskazywano, obowiązek uiszczenia opłaty za postój pojazdu w strefie płatnego parkowania wynika z ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych i sposób jego wykonywania (sposób pobierania opłaty) został doprecyzowany w uchwale nr XXX/589/16 Rady Miasta Katowice z dnia 14 września 2016 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice, co stanowi uczynienie zadość przepisom art. 13b ust. 3 oraz 4 ustawy o drogach publicznych. Wskazując na przewidziane i możliwe do realizacji w strefie płatnego parkowania miasta Katowice sposoby poboru opłaty za postój, nie można pominąć, że konieczność podania numeru rejestracyjnego w tut. strefie wynika również pośrednio z konieczności ustalenia przez Zarząd wymaganej należności z tytułu opłaty za postój. W systemie obowiązującym w strefie płatnego parkowania miasta Katowice teoretycznie korzystający ze strefy ma możliwość uiszczenia opłaty za jeden postój w wielu różnych formach, a ponadto kilkoma wpłatami dokonywanymi w terminie nawet 14 dni od daty postoju. W tut. strefie, jak już wskazano wcześniej, istnieje możliwość uiszczenia opłaty za postój poprzez: wykupienie za gotówkę biletu parkingowego od Sprzedawców biletów parkingowych Miejskiego Zarządu Ulic i Mostów w Katowicach (MZUiM), wniesienie opłaty gotówką do kasy MZUiM lub przelewem na rachunek bankowy MZUiM, wniesienie opłaty abonamentowej gotówką do kasy MZUiM lub przelewem na rachunek bankowy MZUiM za korzystanie z czasowego lub całodobowego zastrzeżonego stanowiska postojowego (koperty) oraz za „kartę mieszkańca” i „kartę parkingową” dla przedsiębiorców, a także poprzez wniesienie opłaty gotówką lub przy pomocy Śląskiej Karty Usług Publicznych (ŚKUP) w automatach do poboru opłat za postój pojazdów (parkomatach).

Mając na uwadze powyższe, odnosząc się do przesłanki wskazanej w przepisie art. 23 ust. 1 pkt 2 u.o.d.o., który stanowi, że: „przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa”, podkreślenia wymaga, że brak konieczności wpisywania numeru rejestracyjnego w przypadku uiszczania opłaty za postój w parkomacie czyniłby niemożliwym przypisanie wpłacanych kwot do konkretnego postoju, a tym samym prawidłowe wykonanie istniejącego z mocy prawa – ustawy o drogach publicznych – obowiązku pobierania (w rozumieniu ustawy o drogach publicznych) należnej opłaty za postój.

Istnienie uprawnienia do przetwarzania danych osobowych w odniesieniu do przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych w związku z przepisami uchwały nr XXX/589/16 Rady Miasta Katowice z dnia 14 września 2016 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania dla pojazdów samochodowych na drogach publicznych na obszarze miasta Katowice należy odczytywać kompleksowo, gdyż tylko taka wykładnia pozwala na w pełni jednoznaczną ocenę obowiązujących regulacji prawnych we wskazanym zakresie.

Kolejno wskazać należy na okoliczność wynikającą z ugruntowanego orzecznictwa sądów administracyjnych, tj. fakt, że pozostawienie biletu parkingowego w widocznym miejscu za szybą pojazdu nie jest konieczne do uiszczenia opłaty. Powyższe podnoszone było przez m.in.: WSA w Łodzi w wyroku z dnia 29 lutego 2012 r., sygn. akt III SA/Łd 48/12 („sposób pobierania opłaty w odniesieniu do opłat za parkowanie oznacza określony tryb postępowania pozwalający na osiągnięcie celu, jakim jest uiszczenie przez parkującego należnej opłaty za postój w strefie. Niewątpliwie chodzi tu zatem o uregulowanie takich czynności, jak techniczna i organizacyjna metoda uiszczenia opłaty czy sposób potwierdzenia faktu uiszczenia opłaty, to jest wydanie parkującemu stosownego potwierdzenia w tym zakresie (...). Innymi słowy, dla osiągnięcia skutku w postaci pobrania przez zarząd drogi opłaty za parkowanie nie jest wymagane wylegitymowanie się przez kierowcę, w ściśle określony sposób, dowodem wniesienia tej opłaty”) oraz WSA w Szczecinie w wyroku z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. akt II SA/Sz 1329/12 („z przepisu art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych wynika jednoznacznie, że ustawodawca przewidział obowiązek ponoszenia przez użytkowników dróg opłat za parkowanie pojazdów w strefie płatnego parkowania, a także w jednym, ściśle określonym w art. 13 f ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych przypadku – ustanowił opłatę dodatkową – powierzając radzie gminy określenie jej wysokości oraz sposobu jej pobierania. Z przepisów tych nie wynika kompetencja rady gminy do definiowania pojęć: „opłata” i „opłata dodatkowa”. Ustawodawca nie udzielił radzie gminy delegacji do rozszerzenia zakresu przedmiotowego tych pojęć. Skoro ustawodawca określił obowiązek ponoszenia opłaty dodatkowej wyłącznie za nieuiszczenie opłaty za parkowanie pojazdu w strefie płatnego parkowania, to rozszerzenie przez radę miasta w uchwale odpowiedzialności kierowcy parkującego pojazd w strefie płatnego parkowania na „brak umieszczenia dowodu opłaty parkingowej lub abonamentu w pojeździe w miejscu widocznym dla upoważnionego kontrolera lub inkasenta” stanowi istotne naruszenie wyżej opisanych granic kompetencji uchwałodawczej tego organu”). W odniesieniu do powyższego, należy wskazać, że rozwiązania prawne przyjęte i obowiązujące w strefie płatnego parkowania miasta Katowice uzasadniają niezbędność i istnienie obowiązku wpisywania numeru rejestracyjnego pojazdu w przypadku uiszczenia opłaty za postój w SPP za pomocą parkomatu. Ewentualny brak umieszczenia dowodu opłaty parkingowej lub abonamentu w pojeździe w miejscu widocznym dla upoważnionego kontrolera, w przypadku braku obowiązku wpisywania numeru rejestracyjnego w celu uiszczenia opłaty za postój w parkomacie, uniemożliwiłaby zarówno uiszczenie, jak też pobranie opłaty za konkretny postój konkretnego pojazdu w strefie.

Ponownie należy wskazać, że z uwagi na obowiązujący w strefie płatnego parkowania miasta Katowice termin 14 dni od daty postoju na uiszczenie opłaty za postój, brak konieczności wpisywania numeru rejestracyjnego w przypadku uiszczenia opłaty za postój w parkomacie czyniłby niemożliwym przypisanie wpłacanych kwot do konkretnego postoju, a tym samym prawidłowe wykonanie istniejących z mocy prawa obowiązków uiszczenia (po stronie zobowiązanego), a także pobierania (po stronie zarządu) należnej opłaty za postój. Podkreślić należy, iż w realiach katowickiej strefy płatnego parkowania wpisywanie w parkomacie numeru rejestracyjnego pojazdu w celu uiszczenia opłaty za postój jest niezbędne, celem zrealizowania obowiązków wynikających z ustawy o drogach publicznych, zaś brak takiego obowiązku uniemożliwiłby określenie, należności, tytułem której dokonana została wpłata. W związku z powyższym zarzut skarżącej dotyczący rzekomego naruszenia art. 31 ust. 3 Konstytucji, który stanowi, że: „ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw” w rzeczywistości w przedstawionym stanie faktycznym powinien być odczytywany jako przepis uzasadniający przetwarzanie danych osobowych w strefie płatnego parkowania miasta Katowice poprzez obowiązek wpisywania numeru rejestracyjnego pojazdu w parkomacie celem uiszczenia opłaty za konkretny postój konkretnego pojazdu w tut. strefie płatnego parkowania.

Pojęcie porządku publicznego jest definiowane jako stan polegający na przestrzeganiu przez ludzi reguł postępowania (zasad, nakazów, zakazów), których nieprzestrzeganie, w warunkach życia w danej zbiorowości (lokalnej, zawodowej) narażałoby ich na konflikty i uciążliwości. W wąskim znaczeniu porządek publiczny rozumie się dostosowanie się ludzi do ogólnie przyjętego wzorca zachowań w społeczności w danych sytuacjach i miejscach – w miejscach publicznych, ogólnie dostępnych. Przestrzeganie tych społecznie usankcjonowanych norm jest niezbędnym warunkiem koegzystencji ludzi w zorganizowanym społeczeństwie. Jako regułę postępowania należy wskazać wywiązywanie się z obowiązku istniejącego z mocy prawa, tj. uiszczenia opłaty za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania. Nieprzestrzeganie niniejszego obowiązku skutkuje powstaniem uciążliwych opłat administracyjnych, tj. opłat dodatkowych za nieuiszczenie opłat za postoje pojazdów w strefie płatnego parkowania.

Na zakończenie zaznaczyć należy, iż uchwała – jako akt prawa miejscowego – podlega kontroli Wojewody Śląskiego, zgodnie z obowiązującym na dzień uchwalenia art. 61 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2015 r. poz. 525 z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2009 r. w sprawie trybu kontroli aktów prawa miejscowego ustanowionych przez wojewodę i organy niezespółonej administracji rządowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 222, poz. 1754). Promulgacja uchwały w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego świadczy, iż nie jest ona – jako akt prawa miejscowego – niezgodna z aktami prawnymi wyższego rzędu, a jej zapisy nie wykraczają poza upoważnienie ustawowe.

Mając na względzie przedstawioną powyżej argumentację, uznać należy, iż wniosek o odrzucenie lub ewentualne oddalenie skargi jest w pełni uzasadniony.